

משנה תמיד פרק ג

Mishnah Tamid, chapter 3

(1) The official in charge [of the lots] said: Come to take lots [regarding the daily Temple services] to see who will slaughter, who will [collect and] sprinkle [the blood, of the Tamid burnt-offering], who will clear the ashes from the inner altar, who will clear the ash from the menorah and who will lift the limbs onto the ramp

[i.e.,] the head, the right hind leg, the two forelegs, the tail the left hind leg the breast and the neck [lungs, liver and heart] and the two flanks with the entrails, also the [accompanying] fine flour [for the Tamid meal-offering] and the [daily] pan-offerings [of the High priest] and the wine. They drew the lots and whoever won, won.

(2) The official in charge said to them: Go out [and up to the high place of the Temple] and see if the time for slaughter [i.e the morning] has arrived. If it arrived the observer would say: [Barkai] it [the sky] has lit up. Matya ben Shmuel

רבנו עובדיה מברטנורא

א אמר להם הממונה בואו והפיסו. הטילו פייס, הוא הגורל המפורש פרק ב' דיומא: **מי שוחט.** אע"ג דשחיטה כשרה בור, תקנו בה פייס, דתחילת עבודת התמיד היא וחביבא להו, אי לא יטילו פייס אתו לאינצויי עלה ואתו בה לידי סכנה: **מי זורק.** מקבל הדם הוא הזורק, ומשום דעיקר הקרבן הויא זריקה להכי נקט לה: **מי מרשן מזבח הפנימי.** והמרשן הוא המקטיר קטורת. ומשום דדשון תחלת עבודה של קטורת היא. נקט לה. וכן דשון המנורה תחלת ההדלקה. ודשון מזבח הפנימי והמנורה, קודם שחיתת התמיד יהיה. והא דמדכר בסדר הפייס שוחט וזורק ברישא, משום שהם עיקר עבודה טפי: **העוקץ.** האליה: **החזה.** כל [השומן] הרואה את הקרקע: **והגרה.** מקום שהוא מעלה גרה הוא הצואר ובו מחוברים קנה הריאה עם הכבד והלב: **זכה מי שזכה.** מי שעלה לו הפייס זורק את הדם, והסמוך לו שוחט. ואע"פ שהשחיטה קודמת לקבלת הדם, מכל מקום מפני שעבודת הזריקה גדולה מן השחיטה, שהשחיטה כשרה בור,מה שאין כן בזריקה, לפיכך זכה הראשון שהגיע לו הפייס בזריקה, והשני הסמוך לו בשחיטה, והשלישי מרשן מזבח הפנימי ומקטיר הקטורת, והרביעי מרשן את המנורה ומדליק את הנרות, והחמישי מעלה הראש והרגל לכבש, והשישי שתי הידים, והשביעי העוקץ דהיינו האליה והרגל, והשמיני החזה והגרה, והתשיעי שתי דפנות, והעשירי הקרבים, והאחד עשר הסולת של מנחת נסכים שהיא קריבה עם התמיד, והשנים עשר חבתי כהן גדול, והשלשה עשר יין של נסכים. כל אלו שלשה עשר כהנים יוצאים בפייס אחד כמפורש פרק ב' דיומא: **ב צאו וראו.** על מקום גבוה שהיה להם במקדש: **זמן השחיטה.** שהשחיטה פסולה בלילה שנאמר (ויקרא יט) ביום

א אמר להם הממונה, בואו והפיסו, מי שוחט, מי זורק, מי מרשן מזבח הפנימי, מי מרשן את המנורה, מי מעלה אברים לכבש, הראש, והרגל, ושתי הידים, העוקץ, והרגל, החזה, והגרה, ושתי דפנות, הקרבים, והסולת, והחבתיים, והיין. הפיסו, זכה מי שזכה: **ב אמר להם הממונה,** צאו וראו אם הגיע זמן השחיטה. אם הגיע, הרואה אומר, ברקאי.

says [Barkai is not enough, rather, they would wait until he would announce]: The whole east has lit up [they would then evoke the memories of the Patriarchs and ask:] As far as Hebron? And he would respond: Yes.

(3) He said to them: Go out and bring a lamb from the Lambs' chamber. The Lambs' chamber was in [i.e., toward] the northwestern corner [of the Temple courtyard]. There were four chambers located there [in the House

of fire], the Lambs' chamber, the chamber of tokens [the tokens were issued as a receipt for payment for fine flour and wine which were then used to receive the flour and wine needed], the chamber of the fire-room [where fire was always burning] and the chamber where the showbread was prepared.

(4) They went to the chamber of the vessels and brought out from there ninety-three vessels of silver and gold. They would give the daily Tamid offering animal a drink [which would serve to ease its skinning after its slaughter] from a cup of gold. Although it had been checked [for blemishes] from the evening it

רבנו עובדיה מברטנורא

זבחם: ברקאי. האיר והבריק השחר: האיר פני כל המזרח. שלא היה אומר כלום עד שהאיר פני (כל) המזרח. שאין מספיק כשהבריק השחר כנקודה בלבד. והלכה כמתיא בן שמואל: עד שהוא בחברון. אותן העומדים למטה שואלים לו הגיע האור בחברון, והוא אומר הין. וכדי להזכיר זכות האבות הקבורים בחברון אומרים כן: ג מלשכת הטלאים. לשכה שהיו הטלאים של תמידים שם: לשכת החותמות. של לוקחי סולת למנחה ויין לנסכים, שהיו הולכים אצל הממונה על החותמות ונותנים לו מעות כפי הנסכים שהוא צריך והוא נותן לו חותם, ומוליך החותם אצל הממונה על הנסכים ומקבל ממנו הנסכים. ואותה לשכה שהממונה על החותמות יושב בה היא קרויה לשכת החותמות. ובמסכת שקלים מפורש שארבעה חותמות היו במקדש, וכתוב עליהם, עגל, זכר, גדי, חוטא. כשמביא חותם שכתוב בו עגל, בידוע שנתן מעות לנסכי איל, שתרגום איל, דכרא. גדי, בידוע שנתן מעות לנסכי כבש. חוטא, בידוע שנתן מעות לנסכי מצרע: לשכת בית המוקד. על שם המדורה שדולקת בה תמיד קרויה בית המוקד: ד תשעים ושלושה כלי כסף וכלי זהב. לא אתפרש למה הוצרכו למנן של כלים הללו. ובירושלמי במסכת חגיגה אמרו כנגד תשעים ושלוש אזכרות שבנבואות חגי זכריה ומלאכי: השקו את התמיד. סמוך לשחיטתו, כדי שהיא ערוו נפשט יפה: בכוס של זהב. אית דאמרי גומא קתני דלאו של זהב היה

מתיא בן שמואל אומר, האיר פני כל המזרח. עד שהוא בחברון, והוא אומר, הין: ג אמר להם, צאו והביאו טלה מלשכת הטלאים. והרי לשכת הטלאים היתה במקצוע צפונית מערבית. וארבע לשכות היו שם, אחת לשכת הטלאים, ואחת לשכת החותמות, ואחת לשכת בית המוקד, ואחת לשכה שהיו עושין בה להם הפנים: ד נכנסו ללשכת הכלים, והוציאו משם תשעים ושלושה כלי כסף וכלי זהב. השקו את התמיד בכוס של זהב. אף על פי שהוא מבקר מבצערב, מבקרין

was checked once again by torchlight.
 (5) The one who won the right of slaughtering the Tamid offering would pull the animal and take it with him to the area of the slaughter and those who won the right of handing over the limbs followed him. The area of slaughter was to the north of the altar. There were eight low pillars [of stone] on top of which were placed blocks of cedar wood into which were fixed hooks of iron [one higher than the other], three rows in each. Onto these [hooks] the [slaughtered] animals were hung [the animal size would determine

אותו לאור האבוקות: ה מי שזכה בתמיד, מושכו והולך לבית המטבחים, ומי שזכו באברים הולכין אחריו. בית המטבחים היה לצפונה של מזבח, ועליו שמונה עמודים נגסין, ורביעית של ארז על גביהן, ואונקליות של ברזל היו קבועין בהן, ושלישה סדרים היה לכל אחד ואחד, שבהן תולין, ומפשיטין על שלחנות של שיש שבין העמודים: ו מי שזכה בדרשון מזבח הפנימי והמנורה היו מקדימין, וארבעה כלים בידם, הטני והכזו ושתי מפתחות. הטני דומה לתרקב גדול שלזזה, מחזיק קבין וחצי, והכזו דומה לקתון גדול של זהב. ושתי מפתחות, אחד יורד לאמת השחי, ואחד

cool which were] between the pillars.

(6) Those who won the right to clear the ash from the inner altar and from the menorah went in before [the slaughter of the Tamid] with four vessels in their hands. They were the *teni* [basket] the *kuz* [jar] and two keys. The *teni* was similar to a *tarkev* of gold [a vessel holding three *kav*] [but] which held two and half *kav*. The *kuz* was similar to a large gold pitcher and the two keys, one was for the inner lock [of the small door located to the north of the main entrance to the *Heikhal*] where he reached down into the hole in the door to his armpit [and

רבנו עובדיה מברטנורא

אלא של נחושת יפה כזהב. ואית דאמרי בכוס של זהב ממש, שאין עניות במקום עשירות: **אע"פ שמבוקר**. דתמיד טעון בקור ממום ארבעה ימים קודם שחיתתו, דומיא דשה הפסס: **ה לצפונה של מזבח**. דתמיד עולה הוא, ועולה טעונה צפון: **שמונה עמודים**. של אבן נמוכים: **ורביעית של ארז**. חתיכות מרובעות של ארז היו על העמודים: **אונקליות**. כעין וים. אינצני"ש בלע"ז: **היו קבועים**. באותן רביעיות של ארז. ותולין בהן הבמה: **ושלישה סדרים**. של אונקליות זו למעלה מזו היה בכל חתיכת עץ, לתלות בהמה גדולה או קטנה: **על שלחנות של שיש שבין העמודים**. שעליהם מדיחין הקרבים. והיה אפשר לעשותן של זהב שאין עניות במקום עשירות, ולא עשאוה אלא של שיש לפי שהזהב מרתוח ומסריח, והשיש מקרר ומצנן ומעמידו שלא יסריח: **ו הטני**. לשון ושמת בטנא, דומה לסל ופיו רחב: **והכזו**. קיתון, בלשון ערבי קורין אלכו"ז: **שני מפתחות**. שפתוח שני מנעולים שבפשפש הצפוני: **תרקב**. כלי שמחזיק שלשה קבין. ולשון תרקב, תרי וקב. ודומה היה לתרקב אבל לא היה מחזיק אלא קביים וחצי. ושל זהב היה: **אחד יורד לאמת השחי**. הפשפש

unlocked the inner lock] and the second one was for the outer lock directly in front of him.

(7) He then came to the small door on the north [side of the Great gate i.e., main entrance]. There were two small openings in the Great gate one to the north [of the gate] and one to the south [of the gate]. No one ever entered the door to the south in accordance with that which is mentioned by Yechezkel: "And the Lord said to me: This gate shall be closed it shall not be opened and no man shall enter by it for the

Lord God of Israel entered by it" (Ezekiel 44:2). [As mentioned before] he took the key and opened the small door and went into the room and from the room into the *Heikhal* until he reached the Great gate. When he reached the Great gate he drew back the bolt and the latches and opened it. The slaughterer did not slaughter until he heard the sound of the Great gate being opened.

(8) From Jericho they would hear the sound of the Great gate being opened. From Jericho they would hear the [sweet] sound of the *magreifah* [instrument],

רבנו עובדיה מברטנורא

הצפוני דתנן לקמן בא לו לפשפש הצפוני היה לו שני מנעולין, האחד היה למטה בפנים בתחתיתו של פתח, והיה הכהן הרוצה ליכנס מכניס אמת ידו בחור שבכותל עד בית השחי שלו ופותח בידו דרך פנים, והאחר פותח במפתח מיד בלא טורח כשאר כל הפתחים: כיון. כמו (פסחים לו) יעשנה בדפוס ויקבענה כיון, כלומר מהר בלא טורח: ז שני פשפושין היו לו לשער הגדול. הוא שער ההיכל. והיו לו דלתות בתחילת עובי הכותל שהיה עביו שש אמות. ודלתות אחרות לטוף עביו לצד פנים. ושני פשפושין הנך שני פתחים קטנים אחד מימין שער הגדול ואחד משמאלו רחוק קצת מן השער. אותו שבדרום כתיב סגור יהיה לא יפתח, בשל עתיד, ומסתמא כן היה בבית עולמים, אבל פשפש שבצפון היה פותחו על ידי חור שאצקלו שתוחב בו ידו עד השחי וכופף ידו בפנים, ועל ידי מנעול אחר שבו שנפתח לאלתר בלי טורח: ופותח הפשפש ונכנס משם לתא. והיא לשכה אחת הפתוחה להיכל: ומן התא נכנס להיכל. והולך בחלל ההיכל עד השער הגדול שבסוף עובי הכותל מבפנים ופותחו ובא לו אל שער השני ועומד בפנים ופותחו: נגר. בריח שמבריח מקצה הדלת לקצה הדלת. פירוש אחר, נגר היינו היתד הנעוץ אחורי הדלת בנקב שבאסקופה: ואת הפותחות. המנעולים והמסגרות: ח מיריחו היו שומעים קול שער הגדול. ומירושלים עד יריחו עשר פרסאות:

פותח כיון: ז בא לו לפשפש הצפוני. ושני פשפושין היו לו לשער הגדול, אחד בצפון ואחד בדרום. שבדרום לא נכנס בו אדם מעולם, ועליו הוא מפורש על ידי יחזקאל (יחזקאל מד), ויאמר אלי יי, השער הזה סגור יהיה לא יפתח ואיש לא יבא בו כי יי אלהי ישראל בא בו והיה סגור. נטל את המפתח ופתח את הפשפש, נכנס לתא, ומן התא אל ההיכל, עד שהוא מגיע לשער הגדול. הגיע לשער הגדול העביר את הנגר ואת הפותחות ופתחו. לא היה שוחט השוחט, עד ששומע קול שער הגדול שנפתח: ח מיריחו היו שומעין קול שער הגדול שנפתח. מיריחו היו

from Jericho they would hear the sound of the mechanical wooden pulley that Ben Katin made for [lifting] the water of the laver [from the cistern]. From Jericho they would hear the voice of Gevini [the priest calling out the priests, the Levites and Israelites to their respective services]. From Jericho they would hear the sound of the *halil* [flutes], from Jericho they would hear the sound of the cymbals. From Jericho they would hear the sound of the singing [of the Levites], from Jericho they would hear the sound of the shofar. Others say:

Also the voice of the High Priest when he pronounced the Divine Name on Yom Kippur. From Jericho they would smell the mixture of the incense. Rabbi Eliezer ben Diglai said: My father had goats in the towns of Mikhrav and they would sneeze from the smell of the incense.

(9) The one who won the right to clear the inner altar went in carrying the [gold] *teni* [basket] which he set down [on the floor] in front of it, he then scooped up the ash with his hands and placed it inside [the basket] and afterwards [when there not enough ash left on the altar to scoop up with his hands] he swept the remainder into the basket and left it there. [The kindling cups of the menorah were cleaned twice this is deduced from the verse which states

בבקר בבקר רבנו עובדיה מברטנורא

המגרפה. מין כלי נגון שהיה במקדש, עשרה נקבים היו בו, וכל אחד ואחד מוציא מאה מיני זמר, וקולו נשמע עד למרחוק; **בן קטין**. שם אדם וכהן גדול היה, ועשה גלגל לכיור לשקעו בבור שלא יהיו מימיו נפסלים בלינה, שכל דבר שנתקדש בכלי שרת נפסל בלינה וביוצא ובטבול יום, וכשהיו מעלים אותו מן הבור לקדש בו ידיהם ורגליהם היה קול הגלגל נשמע עד ריחו; **גביני כרוז**. כהן ששמו גביני שהיה מכריז בכל בוקר בבית המקדש עמדו כהנים לעבודתכם: **חליל**. צלמיצלי"ש בלע"ז, בערבי מזמא"ר, וקולו נשמע למרחוק, ויש אומרים פפיר"י בלע"ז: **צלצל**. צמבל"י בלע"ז: **מכור**. שם מקום: **ט ובאחרונה**. שלא היה רק מעט דשן ולא היה יכול ליקח בחפניו, כיבד שאר הדשן לתוך הטני: **והניחו**. לטני שם ויצא אבל מיד לא היה מוציאו, שכיון שצריך לתת הדשן אצל המזבח קדמה כמו דשן המנורה, ממתין עד לאחר זריקת התמיד, שהיה עושה הטבת שתי נרות וגומר השלמת דשן המנורה, ואז היו שניהם מוציאים זה הטני וזה הכזב ושופכים הדשן במקום אחד אצל

שומעין קול המגרפה. מיריחו היו שומעין קול העץ שעשה בן קטין מוכני לכיור. מיריחו היו שומעין קול גביני כרוז. מיריחו היו שומעין קול החליל. מיריחו היו שומעין קול השיר. מיריחו היו שומעים קול השופר. ויש אומרים, אף קול של כהן גדול בשעה שהוא מזכיר את השם ביום הכפורים. מיריחו היו מריחים ריח פטום הקטרת. אמר רבי אליעזר בן דגלאי, עדים היו לבית אבא בהר מכור, והיו מתעטשות מריח פטום הקטרת: ט מי שזכה בדשון מזבח הפנימי, נכנס ונטל הטני והניחו לפניו, והיה חופן ונותן לתוכו, ובאחרונה כבד את השאר לתוכו והניחו

(Exodus 30:7).] The one who won the right to clear the [kindling cups of the] menorah went in and if he found the two western lights burning he would clean the ash [the leftover oil and wicks] out of the rest [of the five lamps and place them into the *cuz* pitcher, refill the oil and set the fresh wicks] and left these two [western lights] burning [until after the offering and splashing of the blood of the Tamid offering, when he returns and cleans out these two. Up until the time of Shimon HaTzadik the western lamp miraculously burned continuously and was not cleaned out until the evening]. If he found these two had gone out, he would clean out the ash of these two and relight them from those which were still burning and then he cleaned the

ויצא. מי שזכה בְּדִשּׁוֹן הַמְּנוֹרָה, נִכְנַס וּמָצָא שְׁתֵּי נְרוֹת מְזֻרְחִיּוֹת דּוֹלָקִים, מְדֻשֵׁן אֶת הַשָּׂאֵר וּמְנִיחַ אֶת אֵלוֹ דּוֹלָקִין בְּמִקְוֵיָן. מְצָאֵן שִׁכְבוּ, מְדֻשֵׁן, וּמְדֻלֵּקֵן מִן הַדּוֹלָקִים, וְאַחַר כֵּךְ

רבנו עובדיה מברטנורא

המזבח ובלעמים שם במקומן: ומצא שתי נרות מזרחיות דולקים. האי תנא סבר מנורה מזרח ומערב היא מונחת. ופעמים שמוצא גם השאר דולקים. ונקט שתי נרות מזרחיות דולקים משום דשאר נרות אפילו דולקים מכבין ומדשנן, ואלו שתי נרות אם מצאן דולקים אינו מכבין, ועוד משום דקתני בסיפא מצאן שכבו לאלו מזרחיות חזור ומדליקן, ובשאר נרות מצאן שכבו אינו מדליקן עד הערב: **מדשן את השאר.** חמש נרות שלצד מערב מסיר מהן השמן הישן והפתילה הישנה והדשן, ונותן הכל בכוח, ונותן שמן חדש ופתילה חדשה, ולאחר שחיטת התמיד זוריקת דמו, מדשן השתי מזרחיות ונותן בהן שמן ופתילה חדשה. והא דמפסיק ההטבה בשחיטת התמיד זוריקת דמו ואינו מטיבין כולן יחד, משום דכתיב (שמות ל) בבוקר בבוקר, בהיטיבו את הנרות, אמרה תורה חלק את ההטבה לשני בקרים, ועביד הטבת חמש נרות ברישא והדר הטבת שתי נרות, משום דכיון דאתחיל, עביד רובא. והאי דלא עביד שיתא והדר חד, משום דכתיב בהיטיבו את הנרות, [אין] הטבת נרות פחות (ומשתים). והני מילי בזמן שאין הנס, כגון לאחר שמת שמעון הצדיק. אבל קודם שמת שמעון הצדיק שהיה נר מערבי דולק תמיד בדרך נס כדתניא מחוץ לפרוכת העדות, ערות היא שהשכינה שורה בישראל, זו נר מערבי שנותן בה שמן כמדת חברותיה וממנה היה מתחיל ובה היה מסיים, כשהיה בא להיטיב השתי נרות מזרחיות, לא היה מדשן אלא הנר הראשון בלבד ומיטיבו, ומניח הנר השני הסמוך לו דולק עד הערב שמדליק את הנרות וממנו מדליק כל הנרות האחרים, ואחר שהדליק שאר הנרות מטיבו ומדשנו לנר זה בערב ומדליקו. ואע"ג דכתיב בהיטיבו את הנרות דאין הטבה פחות משתים, הכי עדיף טפי שלא להיטיב כי אם נר אחת מן השתי נרות מזרחיות ולהניח הנר השני דולק שלא להיטיבו עד הערב כדי לפרסם הנס שהוא דולק תמיד. ומה שמיטיב חמש של צד מערב תחלה, ולא חמש של צד מזרח ולבסוף שתיים של צד מערב ומהם היה לו להדליק, ולא עביד הכי משום דכתיב (ויקרא כד) להעלות נר תמיד מחוץ לפרוכת העדות יערוך אותו לפני ה', אמרה תורה קבע נר להדליק ממנו שאר נרות, ואיזה זה נר שני של צד מזרח, והוא קרוי נר מערבי, דכי עייל בהיכל, בההוא נר פגע ברישא, ואין מעבירין על המצות, ואיכא למימר בהדיא אתוקם הנס והוקבע להדליק ממנו. ובנר ראשון אי אפשר דהא כתיב לפני ה', מאותו נר של צד שכינה שהוא לצד מערב, ואין נר ראשון קרוי

ash from the rest. [The full height of the menorah was eighteen hand-breadths and] there was a stone before the menorah with three steps on which the priest stood in order to trim

מִדְשֵׁן אֶת הַשָּׂאָר. וְאָבֵן הִיְתָה לְפָנֵי הַמְּנוֹרָה
וּבֵהּ שְׁלֹשׁ מַעְלֹת, שְׁעָלֶיהָ הָכֵהוּ עוֹמֵד וּמְטִיב
אֶת הַנְּרוֹת, וְהֵנִיחַ אֶת הַכּוּז עַל מַעְלָה שְׁנִיָּה
וַיֵּצֵא:

the lights he left the *kuz* [pitcher] on the second step.

רבנו עובדיה מברטנורא

לפני ה': **מצאן שכבו**. השתים מזרחיות. כגון לאחר שמת שמעון הצדיק: **מדשנן ומדליקן מן הדולקים**. לא שהיה נותן פתילה חדשה ושמן חדש כדרך הטבת הנרות, שהרי לעולם אין מטיבין שתי נרות מזרחיות אלא לאחר שחיתת התמיד כדי להפסיק בין הטבת חמש להטבת שתיים, אלא מדשנן היינו שמסיר הדשן שבראש הפתילה הישנה ומגביהה ומדליקה, כדי להיות ניכר יפה הפסק שבין הטבת חמש נרות לשתיים. ואם אין נרות דולקים מדליקן ממזבח העולה: **ומדשנן את השאר**. זו הטבת חמש הנרות שנותן פתילה חדשה ושמן חדש ומניחן כביות עד הערב שבא ומדליק. ומדשנן דהכא אינו כמו מדשנן של שתיים מזרחיות דלעיל. ולאחר שחיתת התמיד וזיקת דמו, חוזר ומדשנן (המזרחית) ונותן שמן ופתילה חדשה ומניחה עד הערב כבוייה. ונר שניה שקרויה מערבית כמו כן מדשנן ומסיר השמן והפתילה הישנה ונותן שמן חדש ומדליקה ממזבח העולה כדי להדליק ממנה הנרות האחרות, שנר מערבי הוקבע להדליק ממנו נרות אחרות ולכך נמי מדליקה אם מצאה כבוייה קודם שחיתת התמיד כיון שצריך מכל מקום להדליקה כשבא ומטיב לאחר שחיתה. כך מצאתי פירוש משנה זו בפירושי רבינו ברוך בר יצחק. והוא המוחזק שבכל הפירושים. ודברי הרמב"ם במשנה זו תמוהים מאוד, וגם מה שסובר שהטבת הנרות היא הדלקתן ושהיו מדליקן הנרות של המנורה כולן בבורק כדרך שמדליקין בערב, פליאה נשגבה בעיני, ולא שמעתי ולא ראיתי לאחד מרבותי שסובר כן: **ואבן היתה לפני המנורה**. לפי שהמנורה גבוהה שמונה עשר טפחים והיה צריך לעלות למקום גבוה כדי להטיב את הנרות: **ובה שלש מעלות**. כנגד שלש העלאות שכתובות במנורה, בהעלותן את הנרות, והעלה את נרותיה, להעלות נר תמיד: **והניח הכוז ויצא**. עד לאחר זריקת דם התמיד שאז עושה הטבת שתי נרות והוציאו, וכן חברו הוציא את הטני. וכשהוציאו השתחוו בגמר העבודה, ולא עכשיו, שעדיין לא נגמרה עבודתן: